

1. tanulmány

Az anyagiasság hatása

December 30., szombat délután

Egész szívünket át kell adni Istennek, különben nem munkálja bennünk azt a változást, amely képmását kialakítja. A bűnös természetünk elidegenített bennünket Urunktól. A Szentlélek találóan ábrázolja állapotunkat: „Akik holtak valátok a ti vétkeitek és bűneitek miatt.” (Ef 2:1) „Minden fej beteg, és minden szív erőtlen. Tetőtől talpig nincs e testben épség.” (Ésa 1:5–6) Sátán törében tart bennünket, foglyokká tétettünk az ő akaratára (2Tim 2:26). Isten meg akar gyógyítani, ki akar minket szabadítani a bűneinkből. Miután ez teljes átalakulást igényel, egész lényünk megújulását, teljesen át kell adnunk magunkat Istennek.

Az énünk elleni küzdelem a leghatalmasabb harc, amelyet meg kell vívunk. Küzdelembé kerül az énünket átengedni, mindent alárendelni Atyánk akaratának, de a léleknek engedelmeskedni kell Istennek, mielőtt szentségben megújulhatna. – *Jézushoz vezető út*, 21. o.

Ha a gondolataid szüntelenül a világ mulandó dolgaival foglalkoznak, azok idővel teljesen uralják elmédet, megrontják jellemedet addig, míg szem elől téveszted, és végül teljesen megfélemlened Isten dicsőségéről. Elszalasztod a lehetőségeket, hogy megismerd a menny dolgait. A lelki életedből kivész az élet...

Bízd magad teljesen Istenre! Ha eddig nem bíztál benne, itt az idő, hogy megálljt parancsolj magadnak! Állj meg ott, ahol vagy, és változtasd meg életedben a fontossági sorrendet... Őszintén kiálts fel Istenhez! Küzdj a menny küldötteivel, és győzz! Helyezd az Úr karjába teljes lényedet, lelkedet, testedet, gondolataidat, és határozd el, hogy szeretetteljes, odaszentelt eszköze leszel, akit mennyei akarata hajt,

és Szentlelke ihlet – és akkor meglátod majd a menny dolgait! – *Sons and Daughters of God*, 105. o.

Sátánnak nagy hatalma van ma a világban. Isten megengedte neki, hogy egy ideig uralma alatt tartsa a Földet. A törvénytelenység ideje alatt az embernek felkínálta a lehetőséget, hogy válasszon, ki mellé áll. Minden lehetséges módon arra törekszik, hogy a széles utat vonzóként, a keskenyet pedig nehézként, megalázóként és visszataszítóként tüntesse fel. Ravasz terveket sző, amelyek által meggyőzi a férfiakat és asszonyokat, hogy engedjenek a kívánságaiknak. Az olcsó élvezeteket lényegesnek tünteti fel ebben az elfajult világban, ám ezek nem szereznek lelki beteljesülést. A varázslatosság fényébe burkolt kedvtelések árnyékot vetnek az örök dolgokra. Sokan Ézsauhoz hasonlóan jelentéktelen dolgokra cserélik fel az elsőszülöttségi jogukat, mivel engednek a kívánságaik parancsának. A világi örömök kívánatosabbnak tűnnek számukra a mennyei örökségnél.

Krisztus azonban győzött értünk. Ő volt az egyetlen, aki üdvözíthetett minket Isten bölcsességével, képességeivel és erejével. Csodálatos, tanácsos, erős Istenként, az örökkévalóság Atyjaként és a béke Fejedelmeként állhatott a világ elé. – *The Upward Look*, 39. o.

December 31., vasárnap – E világ Istene

Sátán kísértései felsorakoztatják a földi élet dolgait elbűvölő és vonzó csábítások formájában jelenítve meg azokat az ember előtt, hogy a mennyei valóság többé ne tűnjön kívánatosnak számára, és a világhoz ragaszkodás elsőbbséget élvezzen a mindennapi életében. Olyan erős kötődés alakul ki az ember és a világ között, hogy csak a Mindenható szakíthatja szét ennek a rabságnak a láncait. Sátán a világhoz láncolja az érzékeinket. Krisztus azért jött, hogy megtörje ezt a sátáni varázst, elhárítsa az ellenség munkáját, elszakítsa az ember elméjét a földi dolgoktól és a mennyieikhez vonzza. Egyedül Ő képes megtörni a bűn varázsát... Még egy kevés idő, és a világ, annak dicsősége, amely a nagy csaló varázslatos erejének köszönhetően az imádat tárgyává vált, a tűz martalékává válik az emberi leleményesség összes

díszével együtt. Akkor mi kárpótolhatja az emberi lélek vesztét? – *Our High Calling*, 285. o.

A Szentlélek által a szívbe ültetett igazság legyőzi a földi gazdagság szeretetét. A Jézus iránti szeretet és a pénz szeretete nem fér meg egy helyen. Akik őszintén, igazán szeretik Istent, lemondanak a pénzről és az anyagiakról, és Urukhoz ragaszkodnak. A szeretet által az ember szent kényszert érez a szükségben lévők szolgálatára és Isten ügyének támogatására. A legnagyobb öröme helyesen felhasználni az Úrtól kapott anyagi forrásokat. Meggyőződése, hogy minden, amivel rendelkezik, az Istené, és kötelessége általa rendelt sáfárként lelkiismeretesen gazdálkodni a javaival. Így már megtarthatja a két nagy parancsolatot: „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből!”, valamint: „Szeresd felebarátodat, mint magadat!” E két feltételt tiszteletben tartva lehetséges, hogy a gazdag ember is bemenjen Isten országába. „És aki elhagyta házait, vagy fitestvéreit, vagy nőtestvéreit, vagy atyját, vagy anyját, vagy feleségét, vagy gyermekeit, vagy szántóföldjeit az én nevéért, mindaz száz annyit vészen, és örökség szerint nyer örök életet.” (Mt 19:29) Íme, mindazok jutalma, akik áldozatokat hoznak Istennek. Már ebben az életben száz annyit kapnak vissza, végül pedig elnyerik az örök életet. – *Keresztény sáfárság*, 123–124. o.

Isten népének az életerejét a pénz szeretete és a világgal barátkozás emésztí fel. Holott Isten népének előjoga a világ fényes, tündöklő világosságának lenni; növekedni Isten ismeretében, és pontosan megérteni az Úr akaratát. De az evilági gondok és a csalárd gazdagság elfojtotta a szívükbe vetett magot, ezért nem teremnek gyümölcsöt az Úr dicsőségére. Vallják ugyan, hogy van hitük, mégsem élő hit az, mert nem támasztják alá cselekedetekkel, hiszen a hit cselekedetek nélkül halott. Akik állítják, hogy van hitük, és még sincsenek cselekedeteik, azokat nem menti meg a hitük. Az ördög is hisz az igazságban, és reszket. Az ilyen hit nem erény. Bár sokan magasztos hitvallást tettek, messze lemaradtak a jótettek terén. Ha jó cselekedetekkel bizonyítanák hitüket, hatalmas benyomást tehetnének az igazság mellett. De nem használják

ki a javaik talentumát, amelyet Isten kölcsönzött nekik. – *Bizonyságtételek*, 2. kötet, 521–522. o.

Január 1. , hétfő – A magtárak megtöltése

Az Úr megáldotta a gazdag ember földjét, és növényei virultak. A csúrei színültig megteltek, és nem volt hova tennie a termésfölösleget. Nem gondolt Istenre, aki mindezt adta. Nem fogta fel, hogy Isten az áldások sáfárává tette. Segítenie kellett volna a szűkölködőkön...

Azonban a gazdag bezárta a szívét a szűkölködők kiáltása előtt, és ezt mondta a szolgáinak: „Ezt cselekszem: »Az én csúreimet lerontom, és nagyobbakat építek; és azokba takarom minden gabonámat és az én javaimat. És ezt mondom az én lelkemnek: Én lelkem, sok javaid vannak sok esztendőre eltéve; tedd magadat kényelembe, egyél, igyál, gyönyörködjél!«”

Ennek az embernek nem voltak magasabb rendű céljai a pusztulásnak kitett állatokénál. Úgy élt, mintha nem volna Isten, sem menny, sem örök élet. Mintha mindaz, ami nála volt, a sajátja lett volna, és nem tartozna semmivel sem Istennek, sem embernek. – *Krisztus példázatai*, 185–186. o.

Júdásnak számos alkalom állt a rendelkezésére, hogy elfogadja Krisztust személyes Megváltójának, de ő elutasította ezt az ajándékot. Nem akarta akaratát és élete útját teljesen Mesterére bízni. Nem gyakorolta azt, ami ellenkezett hajlamaival, kapzsiságát nem adta fel. Miközben névlegesen ő is tanítvány volt, és Krisztus jelenlétében élt, lopott az Úr kincstárából...

Júdás tanulhatott volna Jézustól, ehhez viszont vágyonia kellett volna arra, hogy lelkét tisztán megőrizze; azonban mindennél jobban vágyott a gazdagságra, és a pénz szeretete teljesen elvakította. Ez a jellem tulajdonsága olyan mély gyökereket eresztett a szívében, hogy kiszorította belőle az igazság magvát. – *Keresztény sáfárság*, 169–170. o.

Körülnéztem, hogy lássam: azok közül, akik állítják, hogy várják Krisztus eljövetelét, hányan hoznak szívesen áldozatot a bőségükből

Istennek. Láttam néhány szerény szegényt, akár a szegény özvegy, akik megvonják szájuktól a falatot a perselybe téve filléreiket. Isten szemében ezek az áldozatok kincsekkel érnek fel. Ám akik gazdagodtak, tolasodtak, azok messze lemaradtak. Ahhoz képest, amit tehettek volna, jóformán semmit sem tesznek. Visszatartják javaikat Istentől, meglopják Őt, mert félnek benne bízni... A példázatban szereplő férfi nem tudta hova tenni a termését, és az Úr rövidre szabta haszontalan életét. Így bánik el sokakkal. Milyen nehéz is e romlott korban megőrizni magunkat a világiasságtól és az önzéstől! Milyen könnyű hálátlanná válni minden áldásunk adományozója iránt! Komoly virrasztásra és sok imára van szükség, hogy aggódó gonddal megőrizzük a lelkünket. – *Bizonyságtételek*, 2. köt., 160–161. o.

Január 2., kedd – Az anyagiasság kísértése

Sokan állítják magukról, hogy hisznek Isten Igéjében, mégsem értik az ellenség megtevesztő munkáját. Nincsenek tudatában, hogy közel az idők vége. Sátán viszont tudja ezt, és miközben az emberek alszanak, ő dolgozik. A test és a szemek kívánsága, valamint a dicsekvés vágya uralma alá hajtotta a férfiakat és nőket. Sátán Isten népének közösségében sem tétlenkedik: a mesterkedéseivel viszályt kelt a hívők között. Az önzés, a korrupció és mindenféle gonosz dolgok egyre nagyobb teret hódítanak az emberi szívben. Sokan figyelmen kívül hagyják a Szentírás értékes szavait... és inkább regényeket, meséskönyveket olvasnak. Valósággal falják a képzelőerőt felkorbácsoló olvasmányokat, míg Isten Igéjét mellőzik.

A vallás első számú ellensége a világ. A sátáni erők szüntelenül dolgoznak Földünkön. Az ellenség célja az egyházat és a világot oly mély szakadékba taszítani, hogy céljuk, lelkületük és elveik közösek legyenek, következésképpen nehezen lehessen megkülönböztetni azokat, akik Istent szolgálják, és akik nem. – *In Heavenly Places*, 309. o.

Pál apostol ihletett figyelmeztetései az önző engedékenységre ellen a korszakokon át egészen napjainkig elhallatszanak... Ekképpen buzdítja a Galáciabelieket: „Mondom pedig, Lélek szerint járjatok, és a

testnek kívánságát véghez ne vigyétek. Mert a test a lélek ellen törekszik, a lélek pedig a test ellen; ezek pedig egymással ellenkeznek, hogy ne azokat cselekedjétek, amiket akartok.” (Gal 5:16–17) Majd felsorolja a „testnek cselekedeteit”: a bálványimádást, részegséget, bujálkodást stb.

Sok névleges keresztény szerint Dániel túl szigorú volt önmagához, és kijelentenék róla, hogy szűk látókörű, fanatikus ember volt. A táplálkozás kérdését túlságosan jelentéktelennek tartják ahhoz, hogy az ilyen határozott – földi előnyöket feláldozó – állásfoglalásra kényszerítsen. Az ekképpen gondolkodók azonban az ítélet napján rádöbbennek, hogy Isten világos kéréseinek fordítottak hátat, és saját véleményükből alkottak mércét a jó és a gonosz kérdésében. Rájönnek, hogy ami számukra jelentéktelen volt, arról Istennek más a véleménye. Szent engedelmességgel követnünk kellene Urunk kéréseit! – *Egészségügyi tanácsok*, 65–66. o.

Az Úr felszólít, hogy különüljünk el a világtól. Engedelmeskedsz-e? Eltávozol-e közülük, elválsz-e tőlük, és más leszel, mint ők? (...) Lehetetlen, hogy Isten gyermeke maradj, ha a világiak közé keveredsz, átveszed a szellemüket, és követed a példájukat. A mindenség Alkotója szerető atyaként szól hozzád. Ha elfordulsz a világtól, és mentes maradsz befolyásától, ha elmenekülsz a romlottság elől, amely a bűnös kívánság által uralkodik a világon, akkor Isten lesz atyád. Befogad a családjába, te pedig örököse leszel. Az engedelmes életért cserébe a világ helyett neked adja az országot az egész ég alatt. A dicsőség örök mértékében részesít, olyan életben, amely az örökkévalóságig tart. – *Bizonyágtételek*, 2. kötet, 38–39. o.

Január 3., szerda – Az önszeretet

Az embert állandóan kísérti a gondolat, hogy a saját értékeinek az eredménye az a befolyás, amelyre szert tett. Az Úr nem dolgozik velük, mert egyetlen embernek sem tulajdonít olyan dicsőséget, amely egyedül az Ő nevét illeti meg. Isten azt akarja, hogy mindenki az ellenőrzése alatt legyen, és ismerje el: sikeréért minden dicsőség az Úré.

Isten dolgozik bennünk, hogy akaratát teljesíthessük a neve dicsősé-
gére. Mennyei bölcsességét és erejét mindenki rendelkezésére bocsátja,
aki alázattal szolgálja Őt. Az áldozatkész, benne bízó szolgálot képvisel-
selőjévé teszi – olyan emberré, aki nem magasztalja fel magát, és nem
tartja magát többre, mint ami valójában. Az életét Isten élő áldozat-
ként fogadja el, és támogatva őt, szolgálatába állítja. – *The Upward
Look*, 243. o.

Lucifer lassanként helyet adott az önfelmagasztalás vágyának. A Szent-
írás ezt mondja: „Szíved felfuvalkodott szépséged miatt; megrontottad
bölcsességedet fényességben.” (Ez 28:17) „Ezt mondád szívedben: [...]”
hasonló leszek a Magasságoshoz” (Ésa 14:13–14). A hatalmas angyal
minden dicsőségét Istentől kapta, és odajutott, hogy ezt magának tulaj-
donította. Nem volt meglegedve a pozíciójával, pedig nagyobb megbec-
sülésben részesült, mint a mennyei sereg. Odáig merészkedett, hogy
a Teremtőnek kijáró hódolatot magának kívánta. A teremtett lényeket
nem arra tanította, hogy Istent mindenek felett szeressék, és neki enge-
delmeskedjenek. Szolgálatukat és hűségüket inkább magának akarta
biztosítani. Azt a dicsőséget óhajtotta, amellyel a végtelen Atya a Fiát
ruházta fel. Az angyalfejedelem arra a hatalomra pályázott, amelyre
egyedül Krisztusnak volt joga. – *Pátriárkák és próféták*, 21–22. o.

A Biblia senkit sem ítél el a gazdagságáért, ha becsületesen jutott ahhoz.
Nem a pénz, hanem a pénz szeretete minden rossznak a gyökere. Isten
erőt ad az embernek a gazdagság megszerzéséhez, és aki Isten sáfára-
ként anyagi javait önzetlenül használja, annak a kezében a gazdagság
áldás mind a gazdagnak, mind a világnak. De sokakat annyira leköt
a földi kincsek iránti érdeklődés, hogy érzéketlenné válnak Isten köve-
telményeivel és embertársaik szükségleteivel szemben, így gazdag-
ságukat saját felmagasztalásuk eszközének tartják. A házhoz házat,
a földhöz földet halmoznak, és otthonukat megtöltik luxustárgyak-
kal, miközben körülöttük emberek nyomorognak és vétkeznek, bete-
geskednek és meghalnak. Akik így önző módon csak maguknak szol-
gálnak, azok nem Isten tulajdonságait fejlesztik ki magukban, hanem
a gonoszét. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 200. o.

Láttam, hogy Isten népe elvarázsolt területen áll, és nagyon sokan megfélemeztek arról, hogy milyen rövid a rendelkezésükre álló idő, és milyen végtelen értéke van minden egyes megmentésre váró léleknek. A büszkeség a szombatünneplők soraiba is behatol. Testvéreink mindig több és több gondot fordítanak a ruházatra és a külső megjelenésre. Az angyal így szólt: „A szombat megőrzői haljanak meg az ének, a büszkeségnek és a világ hiábavalóságainak!”

Láttam, hogy az önfelmagasztalás, beképzeltség és önteltség az emberekre tévútra viszi, és bizonyosan elbuknak, ha nem szállnak magukba. Ha valaki önhittségében túl sokra becsüli magát, és azt hiszi, hogy nagy dolgot képes véghezvinni, akkor Isten Szentlelke visszavonul tőle, és saját erejében addig halad, míg végül tönkremegy. – *Tapasztalatok és látomások*, 152–153. o.

Január 4., csütörtök – Az anyagiasság hiábavalósága

Pál felismerte, hogy alkalmasságának, tehetségének alapja nem benne rejlik, hanem a Szentlélek jelenlétében, akinek kegyelmi befolyása áthatotta a szívét, és minden gondolatát alárendelte Krisztusnak. (...) A Megváltó mindenkor központja volt az apostol tanításainak. „Élek pedig többé nem én” – jegyezte meg –, „hanem él bennem a Krisztus.” (Gal 2:20) Az „én” elrejtőzött, Krisztust ellenben kinyilatkoztatta és felmagasztalta.

Pál kiváló szónok volt. Megtérése előtt gyakran igyekezett a hallgatóit meggyőzni magasan szárnyaló szónoklatai által. Most azonban mindezt háttérbe szorította. Ahelyett, hogy költői nyelvezettel rajongó ábrándozásba merült volna – amely hat ugyan az érzékekre, és erősíti a képzelőerőt, de nem hat ki a mindennapi életre –, Pál igyekezete inkább odairányult, hogy az életfontosságú igazságokat egyszerű szavakkal a hallgatósága szívébe vesse. – *Apostolok története*, 184. o.

Aki úgy tekint a földi értékekre, mint elsőrendű fontossággal bíró dolgokra, és teljes életét a világi gazdagság megszerzésére áldozza, az veszteséges befektetéseket tesz. Majd túl későn veszi észre, hogy amiben bízott, végül darabokra hullik, és porrá lesz. Az örök gazdagság

csakis önmegtágadás útján, a világi gazdagság feláldozása által szerezhető meg. A keresztyén útja a mennyek országába számos nehéz, szorult helyzeten vezet keresztül. Következétesen meg kell harcolnia a hit nemes harcát, míg Krisztus nyugalomra nem szólítja. Csak akkor biztosíthatja halhatatlan örökségét, ha mindenét, teljes életét átadja Krisztusnak. – *Istennel ma*, 147. o.

Krisztus így szól: „Mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall?” (Mk 8:36).

Isten azt szeretné, ha a mennyeit választanánk és nem a földit. Lehetőséget nyújt arra, hogy értékeinket mennyei kincsekbe fektessük. A legnemesebb céljaink elérésére, a legdrágább kincsünk megőrzésére bátorít. Ezt mondja: „Drágábbá teszem az embert a színaranynál és a férfit Ofir kincsarányánál” (Ésa 13:12). Amikor a molyette és rozsdamarta gazdagság semmivé lesz, Krisztus követői élvezhetik a mennyei kincseket, a romolhatatlan gazdagságot. – *Krisztus példázatai*, 283. o.

Január 5., péntek – További tanulmányozásra

Krisztus példázatai, „Nyeresség, mely veszteség” c. fejezet.